

we
never
sleep_

Antígones 2077

A través del mite d'Antígona donam veu a les companyes de represaliats desapareguts durant la guerra civil i la postguerra; les que varen haver de callar; les que no varen poder preguntar, les que no varen tenir respostes, les que segueixen cercant. Parlam d'esposes, germanes, filles i nétes. Parlam de desenterrar per a poder tornar a enterrar dignament, amb les ungles si fa falta, perquè 2077 no és una xifra; és la història que hi ha darrere un cens elaborat pel Govern de les Illes d'acord amb la Llei de Memòria Històrica, però n'hi ha més, perquè són assassinades, un cop i un altre, les persones que estimaven els 2077; els familiars que encara no els han trobat, els que encara no saben on són, els que no han pogut desenterrar per a tornar a enterrar amb dignitat. És l'assassinat constant del dret a fer un dol, de plorar i compartir. És l'assassinat de la memòria.

**¿Sabem quantes vegades són assassinats els 2077
sense el dret a la memòria?**

**Antígones 2077 no és el futur.
És el passat.
És avui encara.**

Per què Antígona ara?

Antígones 2077 són fragments de la memòria oblidada; relats vertebrats per testimonis reals i entrevistes que fan referència a persones desaparegudes i assassinades durant la guerra civil a Mallorca i a les companyes que els varen sobreviure. Elles són l'epicentre de la nostra història: les padrines que hagueren de callar, les mares que aprengueren a no preguntar, les netes que encara busquen...

Parlam de totes elles. Parlam de la seva recerca. Parlam d'escoltar, de compartir, de tractar d'il·luminar el camí que l'herència del silenci ha deixat a les fosques, perquè l'obscuritat hi deixi de governar, i qui ho faci siguin les paraules.

Antígones 2077 és un viatge de l'ànima a través de la narració del cos i la paraula, cap a la recerca de la identitat pròpia, a la recerca de l'espai legítim on poder referir el lligam entre història i memòria, un espai on curar les ferides i nodrir l'esperança.

Equip Artístic

Calendari

Directora **Montse Rodríguez Clusella**
Autora **Aina de Cos**
Ajudant de direcció **Marina Salas**
Intèrprets **Aina de Cos**
Gypsy Nel-lo Peeters
Joan Vila
Salvador Miralles
Espai Sonor **Mon Joan Tiquat**
Espai Visual **Mariana Tirantte**
Disseny de llums **Jenny Vila**
Distribució **Victoria Kersul**
Ajudant de producció **Marina Salas**
Producció executiva **Jenny Vila**
Productores creatives **Aina de Cos & Jenny Vila**

www.weneversleep.org/equipantigones2077

Agost 2019 Residència artística, Cal Gras, Catalunya
Set 2019 Residència artística, Grècia
Juny 2020 Càsting
Juliol Lectura del primer esborrany
Agost Pre-producció
Setembre Assajos
Lectura oberta a col·laboradores (16-set)
Residència artística a Calvià (28-set)
Octubre Assajos
Residència artística a Calvià continua
Pre-estrena a Calvià (25-oct)
Novembre Assajos
Residència artística a Porreres
Pre-estrena a Porreres (21-nov)
Residència artística al Teatre Principal
Estrena 27 novembre

Sobre el mite clàssic

“Jo no estic feta per l’odi sinó per l’amor.”

Antígona és condemnada a mort per desobeir les ordres de Creont, que després de la batalla on tots dos germans s’enfronten i moren, decreta la prohibició d’enterrar el cos d’un d’ells, Polinices, a qui considera un traïdor. Antígona ja ha pres la decisió de donar sepultura al seu germà, per a ella la llei de la sang està per damunt de les lleis dels homes. Demana ajuda a la seva germana Ismene, però aquesta opta pel silenci i la submissió, escollint obeir les lleis de la polis.

Aquest és l’argument de l’Antígona primigènia, nascuda a Grècia de la mà de Sòfocles (442 aC). Reprenem el mite clàssic milers d’anys després i li oferim la nostra mà a la princesa de Tebes per a què ens acompanyi més enllà de les murades de la ciutat, allà on els nostres morts i les dones que els busquen resten a mercè de les inclemències del temps i de l’oblit.

Relació amb el mite

Antígones 2077 són preguntes que han quedat oblidades sota la terra com el cos de Polinices; són arrels que toquen a la nostra porta des d'un oblit imposat, una llei que ve de fora, com les lleis imposades per Creont a Tebes. Nosaltres, com Antígona, no podem no mirar, no podem no escoltar. Necessitam obrir la porta per a tornar a caminar lleugeres, necessitam desenterrar per a tornar a enterrar amb dignitat, tancar el dol que no va ser expressat per a poder plorar en públic i en privat.

Parlam d'una necessitat ancestral que va més enllà de la llei dels homes: poder dir adéu, t'estim, no m'oblidis mai.

Com a dones, fem nostre el coratge d'Antígona, una dona en un món d'homes que es planta. L'agafam com a punt de partida, agafam la seva determinació, la força que t'empeny a anar més enllà d'allò que "toca fer" per passar a "allò que vols fer". Nosaltres, com ella, som dones en un món d'homes; som dones que ens plantam; dones que volem contar la nostra història i que, com ella, no amagam la por, ans al contrari, la convertim en el nostre motor per a donar una altra mirada a la repressió franquista, perquè les nostres Antígones són les companyes dels represaliats que han quedat vives; dones que són i som, per herència i per tradició, portadores del dolor de la humanitat, les que assumim les conseqüències del que fan els homes, sense poder intervenir ni opinar. Hem sigut les cuidadores, les conciliadores, i ja n'hi ha prou. Antígona contravé la llei dels homes perquè opina i actua. Ella és el nostre mirall, el nostre motor. Ella ho té clar. Nosaltre també. Nosaltres som Antígones i reclamam el lloc que li correspon a les dones en la memòria i en la lluita contra l'oblit.

Petites Formes

Antígones 2077 és un projecte que ha anat creixent des de la seva concepció l'any 2016, i, mai l'hem vist com a una proposta "clàssica" per a compartir amb un públic que està a les fosques i allunyat i aïllat d'allò que que passa sobre l'escenari. Tot el contrari, buscam la connexió directa amb ell, necessitat d'interpelar i convidar al públic a formar part del nostre viatge d'una manera activa.

Les Petites Formes, ens ajudaran a assolir el nostre objectiu: es tracta d'un format escènic complementari, que anomenam també "Exercicis de Memòria" que representarem en actes commemoratius per a honrar a les persones desaparegudes per violència d'estat i les seves companyes, germanes, filles o nétes. Està composta de dues parts, una específica de cada indret (cementiri o fossa) i una comú (ara mateix en procés d'escriptura) que extreurem del text d'Antígones 2077.

La veu d'Antònia és un dels fils conductors:

ANTÒNIA.- Hi ha una veu que em toca. L'amor que va més enllà dels ossos; la determinació de les dones que busquen; el sofriment de les dones que callen; l'emoció de les dones a peus de fossa; ossos que parlen; ossos que trenquen el silenci; persones que trenquen el silenci; les dones que miren cap enrere i donen la mà als seus morts, a les seves mortes. Ossos sense nom, les xifres sense història. Un retrat sense corbata; ; una darrera aferrada; una darrera besada, un adéu no t'oblidis de mi. Tot allò que ha quedat sense dir. Em toca no ser capaç d'imaginar-me el terror, la barbàrie, allò que ningú s'espera. L'extermini planificat, la crueltat. És la lluna l'últim que varen veure abans de caure en l'oblit?

Veus de dones

*Un nombre finit d'ossos conformen en nostre esquelet.
Abraçar-ne només una part, un sacre, un omòplat, una escàpula.
Mosques, larves, cucs se'n fan els amos i senyors.
Botons, monedes, una cullera, una pinta.
Objectes que s'escapen de la carnisseria.
La sang vessada és la sang que la terra engoleix i fa seva.*

Totes les veus són dones perquè hem canviat la direcció de la mirada i les il·luminam com es mereixen; les convidam a que s'expressin com no havien pogut fer fins ara, això és, a través de la poesia; acudim a la poesia del poeta del front per a parlar de la barbàrie quotidiana, a través de les paraules de Miquel Hernandez il·luminam la part inconscient dels personatges hereus del silenci imposat per la dictadura; il·luminam fragments de memòria que, com a illes flotants, van amunt i avall, portades per les onades del record. Per les Petites Formes, comptam amb una estructura poc habitual que ens convida a viatjar amb el ritme de les onades i ens ofereix el reflexe dels records que, com espurnes sobre sobre la mar, va i venen.

Trajectòria del projecte

Duim des del 2016 treballant en diferents direccions; per una banda, recollint testimonis reals de familiars de desapareguts forçats durant la guerra civil a Mallorca, entrevistants i enregistrant familiars dels dos bàndols; i per l'altra, treballant en la pre-producció i connexió amb els equips artístics d'altres països.

Durant el nostre procés d'investigació i entrevistes a Mallorca, es va iniciar l'exhumació de la fossa de Porreres, on es calcula que hi pot haver més de 200 persones. Allà vàrem entrevistar familiars que esperaven, per fi, poder recuperar les restes dels seus éssers estimats.

Balears va aprovar el juny del 2016 la llei per a la recuperació dels desapareguts durant la guerra civil i la dictadura franquista, també coneguda com a llei de fosses. La fossa de Porreres és la primera que s'exhuma un cop aprovada la llei en el Parlament. De les 49 víctimes que es varen trobar, han sigut identificades 14, les restes de les quals varen ser entregades als seus familiars el gener del 2018. L'informe d'Aranzadi indica que tots varen morir de forma violenta per arma de foc entre agost del 1936 i març del 1937.

Per altra banda, a més d'investigar les exhumacions de Mallorca, l'autora va presentar el projecte a Melbourne, en el marc del Directors Lab del Melbourne Festival, i posteriorment va fer una residència d'investigació sobre els desapareguts forçats a la ciutat de Santiago a Xile .

L'any 2019 varem iniciar la posada en escena de les nostres Antígones de Mallorca. Durant el mes d'agost es va estar treballant sobre l'Antígona de Sòfocles, gràcies a una residència artística a Cal Gras d'Avinyó, Catalunya. I el setembre es va fer una primera presentació connectant l'Antígona de Sòfocles amb les fosses de Mallorca que es va presentar com a work-in-progress a Monemvasia, Grècia, gràcies a una nova residència artística a càrrec de Between the Seas Festival, amb sede a Atenes i Nova York.

Coprodutors i col·laboradors d'Antígones 2077

Antígones 2077 és una co-producció de We Never Sleep i el Teatre Principal de Palma, amb el suport de l'Ajuntament de Calvià i l'Ajuntament de Porreres i la col·laboració de l'Ajuntament de Marratxí.

Va ser el projecte seleccionat al 2019 per Between the Seas per fer una residència artística a Monemvasia i una setmana de recerca a Atenes.

Coproduït per:

**Teatre
Principal**

Amb el suport de:

Ajuntament
de Marratxí

Institut
Balear de
la Dona

I la col·laboració de:

Contacte

Aina de Cos

Jenny Vila

**Teatro
Principal**